

Методологія наукових досліджень

Шановні читачі! У рубриці „Методологія наукових досліджень” редакція публікує матеріали, що пов’язані з найважливішими аспектами наукової діяльності: організаційно-методичним забезпеченням наукових видань, загальним принципам статистичного, біометричного і математичного супроводження досліджень, а також оригінальним методичним підходам вітчизняних і зарубіжних морфологів. У першому випуску журналу „Морфологія” редакція опублікувала першу частину матеріалів, що сформульовані Міжнародним комітетом редакторів біомедичних журналів щодо спільних вимог до рукописів, які представляються у біомедичні журнали. У цьому випуску публікується друга частина п’ятого переглянутого видання „Спільних вимог...”.

Цитується за:

International committee of medical journal editors. Uniform requirements for manuscripts submitted to biomedical journals // Ann. Intern. Med.- 1997.- Vol.126.- P.36-47.

...На що потрібно звернути увагу до представлення рукопису в журнал.

Таблиці

Друкуйте кожну таблицю через 2 інтервали на окремій сторінці. Не представляйте таблиці у вигляді фотографій. Нумеруйте таблиці послідовно, у порядку їхнього першого згадування в тексті. Дайте коротку назву кожній з них. Кожен стовпчик у таблиці повинний мати короткий заголовок (можна використовувати аббревіатури). Усі роз’яснення необхідно поміщати в примітках (виносках), а не в назві таблиці. У виносках роз’ясніть всі нестандартні скорочення, використані в кожній таблиці. Для виносков використовуйте наступні символи й у такій послідовності: *, **, ^, ^^, #, ##, □, ○.

Вкажіть, які статистичні характеристики використовувалися для представлення варіабельності даних, наприклад, стандартне відхилення або помилка середньої.

Не використовуйте всередині таблиці вертикальних і горизонтальних ліній.

Переконайтеся, що кожна таблиця згадана в тексті.

Якщо Ви використовуєте дані з іншого опублікованого або неопублікованого джерела, отримайте на це дозвіл і цілком приведіть джерело.

Занадто велика кількість таблиць у порівнянні з розміром тексту може створити труднощі при розбивці статті на сторінки. Перегляньте номери журналу, у який Ви плануєте направити статтю, щоб оцінити, скільки таблиць може бути використано на 1000 слів тексту.

Приймаючи статтю, редактор може рекомендувати, щоб додаткові таблиці, які містять важливі для обґрунтування висновків дані, але занадто громіздкі для публікації, були депоновані архівною службою (такою, як Національна допоміжна служба публікацій США), або могли бути отримані від авторів по запиті. У цьому випадку текст повинен бути доповнений відповідним повідомленням. Такі таблиці варто представляти для розгляду разом зі статтею.

Ілюстрації (рисунок)

Надайте повні комплекти рисунків у необ-

хідній кількості. Рисунок повинні бути виконані професійно; недбало написані від руки або надруковані на машинці букви неприйнятні. Замість оригінальних рисунків, рентгенограм і іншого матеріалу надсилайте чіткі чорно-білі фотографії на глянцевому папері, розміром 127×173 мм, але не більше, ніж 203×254 мм. Усі букви, цифри і символи повинні бути чіткими і мати достатні розміри, щоб навіть при зменшенні для публікації кожна деталь була помітною. Назви і детальні пояснення повинні міститися у підписах до ілюстрацій, а не на самих ілюстраціях.

До кожного рисунку позаду повинний бути приклеєний ярлик із зазначеним на ньому номером рисунка, прізвищем автора і позначенням верха ілюстрації. Не пишійте на зворотньому боці рисунків, не дряпайте, не ушкоджуйте їх, використовуючи скріпки. Не складайте ілюстрації, не наклеюйте їх на картон.

Мікрофотографії повинні мати мітки внутрішнього масштабу. Символи, стрілки або букви, що використані на мікрофотографіях, повинні бути контрастними у порівнянні з фоном.

У разі, якщо використовуються фотографії людей, ці люди або не повинні бути пізнаваними, або до таких фото повинний бути прикладений письмовий дозвіл на їхню публікацію (див. “Захист прав хворих на конфіденційність”).

Рисунок повинні бути пронумеровані послідовно відповідно до порядку, у якому вони вперше згадуються у тексті. Якщо рисунки вже публікувалися, вкажіть оригінальне джерело і надайте письмовий дозвіл на їхнє відтворення від власника права на публікацію. Дозвіл потрібний незалежно від авторства або видавця, за винятком документів, що не охороняються авторським правом.

У випадку представлення кольорових ілюстрацій попередньо з’ясуйте, чи вимагає журнал кольорові негативи, слайди або кольорові фотографії.

Підписи до рисунків

Друкуйте підписи до ілюстрацій через 2 інтервали на окремій сторінці з нумерацією арабськими цифрами, що відповідає номерам рисунків. Якщо для позначення частин рисунка використовуються символи, стрілки, цифри або букви, при-

ведіть їх у підписі з чітким поясненням кожного. У підписах до мікрофотографій укажіть ступінь збільшення і спосіб фарбування.

Одиниці виміру

Виміри довжини, висоти, ширини й обсягу повинні представлятися в метричних одиницях (метр, кілограм, літр) або в їхніх десяткових частках.

Температуру варто приводити в градусах за Цельсієм, а артеріальний тиск — у міліметрах ртутного стовпа.

Усі гематологічні і біохімічні показники повинні представлятися в одиницях метричної системи (Міжнародної системи одиниць SI).

Скорочення і символи

Використовуйте тільки стандартні скорочення (абrevіатури). Не застосовуйте скорочення в назві статті і у резюме. Повна назва терміну, замість якого вводиться скорочення, повинна передувати першому застосуванню цього скорочення у тексті (якщо тільки це не стандартна одиниця виміру).

Представлення рукопису в журнал

Відправляйте необхідну кількість екземплярів рукопису в конверті з щільного паперу, при необхідності розміщуючи статтю і рисунки між аркушами картону з метою попередження ушкоджень фотографій під час пересилання. Фотографії, слайди, негативи і рисунки, виконані на прозорій плівці, відсилайте у окремому конверті із щільного паперу.

До статті додавайте супровідний лист, підписаний усіма співавторами. Він повинен містити: 1) інформацію про попередні або повторні публікації, або про представлення в інший журнал будь-якої частини цієї роботи (див. вище); 2) заява про фінансові або інші взаємини, що можуть привести до “конфлікту інтересів” (див. нижче); 3) заява про те, що стаття прочитана і схвалена всіма авторами, що усі вимоги до авторства дотримані (див. вище) і що всі автори упевнені, що рукопис відбиває дійсно зроблену роботу; 4) ім'я, адреса і телефонний номер автора, відповідально за кореспонденцію і за зв'язок з іншими авторами з питань, що стосуються переробки, виправлення й остаточного схвалення спробного відбитка. У листі повинна бути представлена будь-яка інша інформація, що може бути корисна редакторам. Наприклад, до якого типу статей, що публікуються у даному журналі, відноситься рукопис, що представляється.

До рукопису необхідно додавати всі дозволи на відтворення вже опублікованого матеріалу, використання ілюстрацій або повідомлення інформації, з якої можна встановити особистість людей, представлених на фотографіях, а також на вказівку прізвищ осіб, що зробили внесок у дану роботу.

Окремі положення

Визначення журналу, що рецензується

Журнал, що рецензується, - це журнал, у якому більшість статей представляються на рецензування фахівцям, які не входять до складу редакції. Кількість і тип рукописів, що надсилаються на рецензію, кількість рецензентів, процедура рецензування можуть варіювати; тому кожен журнал повинний повідомляти про свої правила в інструкціях для авторів, що є корисним як для читачів, так і для потенційних авторів.

Редакційна свобода

Як власники (засновники), так і редактори медичних журналів додають усіх зусиль до того, щоб видаваний ними журнал був доступним, а також відповідав поставленим завданням і мав розумну вартість. Проте, функції власників (засновників) і редакторів різні. Власники (засновники) мають право призначати і звільняти редакторів, приймати важливі ділові рішення, до здійснення яких можуть бути повною мірою притягнуті редактори. Редактори повинні мати всі повноваження в рішенні питань, пов'язаних зі змістом журналу. Вони всіма способами повинні відстоювати концепцію редакційної свободи, заявляючи про свою позицію привселюдно. Для захисту цієї свободи на практиці редактор повинен мати прямий доступ безпосередньо до власників (засновників), а не тільки до їх уповноважених представників.

Редактори медичних журналів повинні укласти контракт, у якому, крім загальних положень про їхнє призначення і способи уладнання конфліктів, повинні бути чітко зазначені редакторські права й обов'язки.

У розробленні і здійсненні редакційної політики редакторам може допомогти незалежна консультативна редакційна рада.

Усі редактори й об'єднання редакторів повинні підтримувати концепцію редакційної свободи і повідомляти про основні випадки її порушення міжнародну медичну громадськість.

Конфлікт інтересів

Конфлікт інтересів, що стосується конкретного рукопису, виникає в тому випадку, якщо один з учасників процесу рецензування або публікації – автор, рецензент або редактор – має зобов'язання, що могли б вплинути на його думку (навіть якщо це і не відбувається насправді). Фінансові відносини (наприклад, пов'язані з зарахуванням на роботу, консультаціями, володінням акціями, виплатою гонорарів і висновками експертів), прями або через близьких родичів – найбільш розповсюджена причина виникнення конфлікту інтересів. Проте, можливі й інші причини – особисті відносини, наукове суперництво й інтелектуальні пристрасті.

Довіра громадськості до процесу рецензування і вірогідності статей, що публікуються, частково залежить від того, наскільки добре про-

блема конфлікту інтересів вирішувалася під час їхнього написання, рецензування і редагування. Необ'єктивність у статті часто можна виявити й усунути при ретельному вивченні використаних наукових методів і висновків. Упередженість, пов'язану з фінансовими відносинами й їхніми впливами, виявити набагато складніше. Учасники процесу рецензування і публікації повинні повідомляти про наявність конфлікту інтересів. Ця інформація повинна бути доступною, щоб можна було оцінити ступінь впливу цього конфлікту. Оскільки в оглядових або редакційних статтях читачам буває важче виявити помилки, ніж в оригінальному повідомленні, деякі журнали не приймають огляди і редакційні статті від авторів, що мають конфлікт інтересів.

Автори

При представленні рукопису (будь то стаття або лист) автори несуть відповідальність за розкриття своїх фінансових і інших конфліктних інтересів, здатних вплинути на їхню роботу. У рукописі повинні бути згадані всі особи й організації, що зробили фінансову підтримку, а також інша фінансова або особиста участь.

Рецензенти

Незалежні рецензенти повинні повідомляти редакторам про всі конфлікти інтересів, що можуть вплинути на їхню думку про рукопис; вони повинні відмовитися від рецензування конкретної статті, якщо вважають це виправданим. У свою чергу редактори повинні бути в курсі конфліктних інтересів рецензентів, щоб мати можливість оцінити об'єктивність рецензії і вирішити, чи не варто відмовитися від послуг даного рецензента. Рецензенти не повинні використовувати знання про зміст роботи до її опублікування у своїх власних інтересах.

Редактори і співробітники редакції

Редактори, що приймають остаточне рішення щодо рукопису, не повинні мати особистої матеріальної зацікавленості у будь-якому питанні, рішення якого залежить від них самих. Інші співробітники редакції, що беруть участь у формуванні редакційного рішення, повинні повідомляти редакторів про свою фінансову зацікавленість (яка може вплинути на їхню думку) і відмовитися від участі в ухваленні остаточного рішення, якщо має місце конфлікт інтересів. Опубліковані статті і листи повинні містити опис усіх видів фінансової підтримки і будь-якого конфлікту інтересів, що, на думку редактора, повинно стати відомим читачеві. Співробітники редакції не повинні використовувати інформацію, отриману при роботі з рукописом, в особистих цілях.

Виправлення, спростування і “Редакційні коментарі”

Редактори повинні виходити з допущення, що автори представили роботу, засновану на сумлінних спостереженнях. Проте можуть виникнути

труднощі двох типів.

По-перше, в опублікованих статтях можуть виявитися помилки, що вимагають публікації виправленої частини роботи або списку помилок. Помилка може бути настільки серйозною, що спотворює весь зміст дослідження. Однак така ситуація мало ймовірна і повинна вирішуватися на рівні редакторів і авторів. Такі помилки не слід плутати з невідповідностями, що обумовлені появою нової інформації в ході наукових досліджень і не потребують виправлень або спростувань.

До другого типу труднощів відноситься фальсифікація наукових даних. Якщо виникає підозра в нечесності представленої або опублікованої статті, редактор несе відповідальність за послідовне рішення цього питання (включаючи можливу консультацію з авторами). Однак у завдання редакторів не входить проведення повного розслідування або ухвалення остаточного рішення; це обов'язок установи, у якій проводилося дослідження, або організації, що фінансує. Редактор повинний бути відразу ж інформований про те, яке рішення прийняте щодо даного питання. У випадку опублікування фальсифікованих матеріалів журнал повинний надрукувати спростування. Якщо в результаті такого підходу задовільний висновок зробити не вдалося, редактор може опублікувати “Редакційний коментар” з поясненнями.

Спростування або “Редакційний коментар” повинні друкуватися на пронумерованій сторінці в окремому розділі журналу, перелічуватися в “Змісті” і включати у свій заголовок назву оригінальної статті. Вони не повинні обмежуватися просто листом у редакцію. В ідеалі спростування повинне бути в першу чергу підписано першим автором статті, хоча за певних обставин редактор може прийняти його від інших відповідальних осіб. Спростування повинне пояснювати причини, по яких треба було його написання, і включати бібліографічні посилання.

Варто також взяти під сумнів вірогідність попередніх робіт автора, викритого в представленні помилкової наукової інформації. Редактори можуть попросити установу, на базі якої проводилися попередні роботи цього автора, опубліковані в їхньому журналі, підтвердити або спростувати отримані в них результати. Якщо цього не буде зроблено, редактори можуть надрукувати оголошення, що вірогідність раніше опублікованих робіт не підтверджена.

Конфіденційність

Рецензування рукопису повинне проходити в обстановці конфіденційності. Представляючи рукопис на рецензію, автори довіряють редакторам результати своєї наукової праці і творчих зусиль, від яких може залежати їхня репутація і кар'єра. Розголошення конфіденційних деталей рецензування рукопису порушує права автора. Рецензенти також мають право на конфіденційність, що редактори повинні поважати. Порушен-

ня конфіденційності можливо тільки у випадку заяви про невірність або фальсифікацію матеріалів, у всіх інших випадках її збереження обов'язкове.

Редактори не повинні повідомляти інформацію, що стосується рукопису (включаючи відомості про її отримання, зміст, процес рецензування, критичні зауваження рецензентів і остаточне рішення), нікому, крім самих авторів і рецензентів.

Редактори повинні повідомити рецензентів про те, що надіслані їм рукописи є приватною власністю авторів і не підлягають розголошенню. Тому рецензенти і члени редакційної колегії повинні поважати авторські права, не вступаючи в публічні обговорення представленої роботи і не висловлюючи свої ідеї до того, як рукопис буде опублікований. Рецензентам не дозволяється знімати копії з рукописів для своїх нестатків і забороняється віддавати частину рукопису на рецензування іншій особі без дозволу редактора. Редактори не повинні зберігати копії рукописів, не прийнятих до опублікування.

Не існує єдиної думки про те, чи повинна зберігатися анонімність рецензентів. Деякі редактори вимагають, щоб рецензенти підписували коментарі, що повертаються авторові. Однак більшість редакторів або забороняють рецензентам підписувати коментарі, або залишають це на їхній розсуд. Якщо коментарі не підписані, ім'я рецензента не повинне повідомлятися ні авторові, ні будь-кому іншому.

Деякі журнали публікують коментарі рецензентів разом з рукописом. Однак цього не можна робити без згоди авторів і рецензентів. Проте коментарі рецензента можна посилати іншим рецензентам цього ж рукопису, повідомивши їх про рішення редактора.

Медичні журнали і засоби масової інформації

Інтерес громадськості до досягнень у медицині привів до того, що засоби масової інформації влаштовують справжні змагання, намагаючись одержати дані нових досліджень якомога швидше. Іноді дослідники і медичні установи на прес-конференціях або під час інтерв'ю повідомляють засобам масової інформації результати досліджень, які ще не були цілком опубліковані в наукових журналах.

Громадськість має право на одержання важливої медичної інформації без необґрунтованих затримок, і редактори повинні грати свою роль у цьому процесі. Однак лікарям необхідно мати детальний звіт про дослідження перш, ніж вони повідомлять хворим про його висновки. Крім того, повідомлення засобами масової інформації про наукові дослідження до того, як робота буде прорецензована й опублікована в повному обсязі, приведе до появи і поширення неточних або передчасних висновків.

Визначити, якої політики варто дотримувати в даних питаннях, редакторам допоможуть наступні рекомендації.

1. Редактори можуть забезпечити регулярну передачу медичної інформації від дослідників громадськості через журнали, що рецензуються. Цього можна досягти, уклавши угоду з авторами про те, що вони не стануть обнародувати результати своєї роботи доти, поки рукопис обговорюється або знаходиться в редакції, а також уклавши угоду з засобами масової інформації, що вони не будуть публікувати ніяких даних, які ще не з'явилися в журналі. Зі свого боку, журнал зобов'язується регулярно надавати їм свіжу інформацію (див. нижче).

2. Ситуації, коли необхідно терміново обнародувати медичну інформацію до її публікації в журналі, виникають вкрай рідко. У таких надзвичайних ситуаціях рішення повинні прийматися керівниками охорони здоров'я, що зобов'язані в найкоротший термін забезпечити необхідною інформацією лікарів і засоби масової інформації. Якщо автор і відповідні уповноважені особи хочуть одержати рукопис, розглянутий у конкретному журналі, то перш ніж робити які-небудь публічні заяви, вони повинні проконсультуватися з редактором. Якщо редактор погоджується з тим, що інформація повинна бути опублікована негайно, він повинний зневажити політикою обмеження доступу громадськості до неопублікованих робіт.

3. Висвітлення засобами масової інформації доповідей на наукових конференціях і публікація в них коротких повідомлень не суперечить політиці обмеження доступу громадськості до неопублікованих робіт (див. "Множинні і дублюючі публікації"). Дослідники, що представляють свої роботи на наукових конференціях, повинні бути готові обговорити їх з репортерами, однак при цьому їм варто утриматися від повідомлення більшої кількості деталей, ніж містила їх промова.

4. Якщо стаття повинна бути опублікована найближчим часом, редактори можуть захотіти допомогти засобам масової інформації в підготовці точних повідомлень. Досягти цього можна, постачаючи їх прес-релізами, відповідаючи на питання, висилаючи репортерам свіжі номери журналів або направляючи їх до відповідних експертів. Подібна допомога можлива в тому випадку, якщо засоби масової інформації також будуть співробітничати з журналом, координуючи час виходу свого повідомлення з датою опублікування статті.

Реклама

У більшості медичних журналів містяться рекламні оголошення, що приносять видавцям прибутки. Однак вони не повинні впливати на редакційні рішення. Редактори зобов'язані цілком відповідати за рекламну політику. У читачів повинна бути можливість розрізнити рекламний і редакційний матеріал. Варто уникати одночасної появи редакційного і рекламного матеріалу, що стосується однієї і тієї ж продукції або теми; не можна продавати рекламне місце в журналі, якщо рекламодавець висуває умову, щоб реклама була

опублікована в тому ж номері журналу, що і стаття по даній темі.

Журнали не повинні цілком залежати від реклами, що розміщується в них, однак редакторам не слід публікувати оголошення тільки одного або двох рекламодавців, тому що у читачів може скластися враження, що вони впливають на редактора.

Журнали не повинні містити рекламу продукції, що може нанести серйозну шкоду здоров'ю, наприклад, тютюнових виробів. Редакторам варто переконатися, що рекламні оголошення публікуються відповідно до загальноприйнятих правил, або розробити свої власні стандарти. У кінцевому рахунку, редактори повинні враховувати всі критичні зауваження, висловлювані на адресу рекламних оголошень, призначених для публікації.

Додаток

Додаток – це добірка статей по визначених питаннях або темах, що публікується у виді окремого номера або другої частини регулярного номеру журналу і звичайно фінансується з інших джерел, ніж його основна частина. Випуск додатків може переслідувати наступні цілі: обмін дослідницькою інформацією, полегшення доступу до визначених даних і поліпшення співробітництва між науковими установами і виробниками медичної продукції. Теми і точки зору, що публікуються у додатках, залежать від джерела фінансування і можуть відбивати його пристрасті. Тому редактори повинні додержуватися наступних принципів.

1. Редактор журналу повинний нести повну відповідальність за зміст додатків. Без його схвалення неможливе призначення будь-якого типу додатків; крім того, за редактором зберігається право відкидати представлені на розгляд статті.

2. Джерело фінансування (дослідження, конференції і публікації) повинне бути чітко встановлене і зазначене на помітному місці, краще на кожній сторінці додатка. По можливості, фінансування додатків повинне здійснюватися не одним спонсором.

3. Рекламна політика в додатках не повинна відрізнятися від такої в іншій частині журналу.

4. Редактори повинні надати читачам можливість відрізнити звичайні редакційні сторінки і сторінки додатка.

5. Редагування матеріалів, що публікуються у додатках, їхніми організаціями, що фінансують, не допускається.

6. Редактори журналів і додатків не повинні мати особисту користь з публікації додатків або одержувати додаткову оплату від їхніх спонсорів.

7. Повторна стаття, що публікується у додатку, повинна мати чітке посилання на оригінальну статтю. Дублюючих публікацій варто уникати.

Роль розділу “Листа до редакції”

Усі біомедичні журнали повинні мати розділ, у якому публікуються коментарі, питання або критичні зауваження читачів, що стосуються на-

друкованих статей, а також відповіді авторів. Відсутність такого розділу позбавляє читачів можливості виразити своє відношення до статті і сповістити про це в той же журнал, де вона була опублікована.

Конкуруючі рукописи за матеріалами того самого дослідження

Редактори можуть одержувати рукописи від різних авторів, що пропонують свою інтерпретацію того самого дослідження. Вони повинні вирішити, чи рецензувати обидва рукописи, представлені в журнал більш-менш одночасно різними групами або авторами; їм може бути представлена на розгляд тільки одна з них, у той час як друга буде представлена (або вже була представлена) в інший журнал. Залишивши осторонь питання про право власності на інформацію, ми обговоримо, що в цих випадках повинний робити редактор.

Така ситуація може виникнути в двох випадках: якщо хтось зі співавторів не згодний з аналізом і інтерпретацією результатів цього дослідження; якщо співавтори не прийшли до єдиної думки про те, які саме дані потрібно публікувати.

Наступні загальні спостереження можуть допомогти редакторам і іншим особам, що зіштовхуються з подібною проблемою.

Розходження в аналізі або інтерпретації даних

Звичайно журнали неохоче публікують різні статті, написані членами однієї дослідницької групи, що не зійшлися в думках щодо аналізу й інтерпретації отриманих даних; необхідно відговорювати авторів від представлення таких рукописів. Якщо до представлення рукопису співавтори не можуть дозволити розбіжності, що стосуються інтерпретації результатів роботи, вони повинні представити один рукопис, у якому будуть відбиті різні точки зору, і звернути на це увагу редактора для того, щоб рецензенти вивчили дану проблему з особливою старанністю. Одне з важливих завдань рецензента — оцінка аналізу й інтерпретації отриманих даних авторами; він може запропонувати внести відповідні зміни у висновки перед опублікуванням статті. Інший варіант: після публікації суперечливої версії, редактор може розглянути лист у редакцію або другий рукопис від конкуруючих авторів. Представлення декількох рукописів ставить редакторів перед дилемою. Публікація таких рукописів для ознайомлення з розбіжностями авторів, що суперничають, займає багато місця в журналі і спантеличує читачів. З іншого боку, якщо редактори свідомо публікують рукописи лише декількох членів дослідницької групи, вони можуть позбавити інших законного права на співавторство.

Розходження у викладенні методів дослідження і результатів

Дослідники іноді розходяться в думках про те, що було фактично зроблене або спостерігало-

ся і яку інформацію потрібно включити в статтю. Не слід очікувати, що рецензент зможе вирішити цю проблему. Редактор повинен продовжити обговорення декількох представлених рукописів доти, поки питання не буде врегульовано. Більш того, якщо маються заяви про нечесність і фальсифікацію, редактор повинен передати їх на розгляд відповідним уповноваженим особам.

Описані вище випадки необхідно відрізнити

від тих, коли незалежні автори, які не є співробітниками, представляють окремі рукописи, засновані на різних методах аналізу загальнодоступних даних. У цих обставинах прийняття й опублікування декількох рукописів може бути виправданим і навіть бажаним, тому що різні аналітичні підходи можуть доповнювати один одного і бути однаково обґрунтованими.

Ресурси:

<http://www.wame.org>
World Association of Medical Editors

<http://www.ease.org.uk/>
European Association of Science Editors

<http://www.councilscienceeditors.org>
Council of Science Editors

<http://www.publicationethics.org.uk/>
Council on Publication Ethics (COPE)

<http://www.icmje.org>
International Committee of Medical Journal Editors
www.consort-statement.org